

Tunnistetiedot poistettu

Käännös

C-536/23 – 1

Asia C-536/23

Ennakkoratkaisupyyntö

Jättämispäivä:

22.8.2023

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Landgericht München I (Saksa)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

18.7.2023

Kantaja ja muutoksenhakumenettelyn valittaja:

Saksan liittotasavalta

Vastaaja ja muutoksenhakumenettelyn vastapuoli:

Mutua Madrileña Automovilista

[– –]

Asiassa

Saksan liittotasavalta [– –]

– kantajana ja muutoksenhakumenettelyn valittajana –

[– –] vastaan

Mutua Madrileña Automovilista [– –]

– vastaajana ja muutoksenhakumenettelyn vastapuolena –

[– –] joka koskee vahingonkorvausvaatimusta,

Landgericht München I [– –] on tehnyt seuraavan

välipäätöksen:

1. Asian käsittelyä lykätään.
2. Euroopan unionin tuomioistuimelle esitetään seuraava ennakkoratkaisukysymys:

Onko tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 12.12.2012 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1215/2012 13 artiklan 2 kohtaa, luettuna yhdessä kyseisen asetuksen 11 artiklan 1 kohdan b alakohdan kanssa, tulkittava siten, että myös Euroopan unionin jäsenvaltio itse työnantajana, joka on maksanut edelleen palkkaa liikenneonnettomuuden johdosta (tilapäisesti) pois työstä olleelle työntekijälleen ja jolle kyseisen työntekijän oikeudet suhteessa mainitussa onnettomuudessa mukana olleelle ajoneuvolle vastuuvakuutuksen antaneeseen yhtiöön, joka on sijoittautunut toiseen jäsenvaltioon, ovat siirtyneet, voi mainitussa säännöksessä tarkoitettuna ”vahingon kärsineenä” nostaa kanteen vakuutusyhtiötä vastaan sen paikkakunnan tuomioistuimissa, jossa kyseisellä virkamiehellä on kotipaikka, silloin, kun suora kanne on mahdollinen?

Perustelut:**I)**

Kantaja ja muutoksenhakumenettelyn valittaja (jäljempänä kantaja) liikenneonnettomuudessa loukkaantuneen virkamiehen työnantajana, jolle kyseisen virkamiehen oikeudet ovat siirtyneet, vaatii vahingonkorvausta vastaajalta ja muutoksenhakumenettelyn vastapuolelta (jäljempänä vastaaja) onnettomuuden toisen osapuolen ajoneuvolle liikennevakuutuksen antaneena yhtiönä.

Virkamiehen kotipaikka on München (Saksa), ja hän työskentelee virkamiehenä Deutsches Patent- und Markenamtin (Saksan patenti- ja tavaramerkkivirasto) Münchenin toimipaikassa. Saksan patenti- ja tavaramerkkivirasto on ylempään tasoinen liittovaltion viranomais.

Kyseinen virkamies joutui 8.3.2020 lomamatkallaan Mallorcalla onnettomuuteen, kun hän oli liikkeellä polkupyörällä ja törmäsi vuokra-autoon, jolle vastaaja oli antanut vastuuvakuutuksen ja jota ajoi Ranskassa asuva saksalainen kuljettaja. Onnettomuudessa saamiensa vammojen vuoksi virkamies oli poissa työstä 8.3.2020–16.3.2020.

Virkamiehen työnantajana kantaja maksoi hänelle työstäpoissaoloajalta palkkaa 1 432,77 euroa ja vaati 25.1.2021 päivätyllä kirjeellä APRIL Financial Services AG:tä, jonka tehtävänä on sopia Saksassa korvausvaatimuksista vastaajan lukuun, korvaamaan nämä virkamiehelle maksetut palkat. APRIL Financial Services AG

kieltäytyi maksamasta vaadittua määrää ja perusteli tätä sillä, että virkamies oli aiheuttanut onnettomuuden.

Tämän jälkeen kantaja nosti Amtsgericht Münchenissä (Münchenin alioikeus, Saksa) kanteen, jossa se vaati vastaajaa maksamaan 1 432,77 euroa [– –]. Vastaaja kiisti vaatimuksen ja väitti lisäksi, ettei kyseinen tuomioistuim ole kansainvälisesti toimivaltainen. Amtsgericht München jätti kanteen tutkimatta kansainvälisen toimivallan puuttumisen vuoksi 16.2.2022 antamallaan ratkaisulla ja totesi tästä, ettei kantaja voi vedota tuomioistuimen toimivallasta sekä tuomioiden tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta siviili- ja kauppaoikeuden alalla 12.12.2012 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1215/2012 (jäljempänä asetus N:o 1215/2012) 11 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja 13 artiklan 2 kohdan mukaiseen toimivaltaan, koska näitä säännöksiä on poikkeussääntelynä tulkittava suppeasti ja koska suojan tarvetta koskevan abstraktin ja tyyppittelyyn perustuvan tarkastelun perusteella kantaja valtiona ei tarvitse näissä säännöksissä annettua erityistä suojaa, etenkin kun se hoitaa esimerkiksi eläke- ja sairausetuoksien osalta myös sosiaalivakuutuslaitoksen tehtäviä. [– –] [kansallisia prosessioikeudellisia seikkoja]

Kantaja [– –] valitti [– –] kyseisestä ratkaisusta [– –] [kansallisia prosessioikeudellisia seikkoja].

Kantajan mukaan Amtsgericht München on perusteettomasti katsonut, ettei se ole toimivaltainen, koska kantaja voi perustellusti voi vedota asetuksen N:o 1215/2012 11 artiklan 1 kohdan b alakohtaan ja 13 artiklan 2 kohtaan. Kantajalle, joka on liikenneonnettomuudessa loukkaantuneen työntekijän työnantaja ja joka on maksanut hänelle edelleen palkkaa, ovat lain nojalla siirtyneet oikeudet vaatia vahingonkorvausta vastaajalta. Näin vahingon kärsineen kotipaikan tuomioistuimet ovat toimivaltaisia myös sen osalta, jolle vahingon kärsineen oikeudet ovat lain nojalla siirtyneet. Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön (erityisesti tuomio 20.7.2016, C-340/16) mukaan tätä ei nimittäin pidä tarkastella tapauskohtaisesti eikä tehdä erottelua sen mukaan, kumpi on heikompi osapuoli, vaan ennakoitavuuden nimissä jokainen sijaantulija, joka ei esitä vaatimuksia vakuutuksenantajana tai sosiaalivakuutuslaitoksena vaan sille lain nojalla siirtyneiden oikeuksien perusteella vahingon kärsineen ominaisuudessa, voi saattaa asian myös vahingon kärsineen kotipaikan tuomioistuinten käsiteltäväksi.

Kantaja vaatii, että

Amtsgericht Münchenin ratkaisu kumotaan kantajan valituksen perusteella [– –] ja että vastaaja veloitetaan maksamaan kantajalle 1 432,77 euroa ja tälle määrälle korkoa, jonka korkokanta on kulloinkin sovellettava peruskorko lisättynä viidellä prosenttiyksiköllä, kanteen nostamispäivästä lähtien,

[– –] [toissijainen vaatimus]

Vastaaja vaatii, että

valitus hylätään.

Vastaaja katsoo, että asetuksen N:o 1215/2012 11 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja 13 artiklan suojelutavoitteesta ilmenee, että ainoastaan osapuoli, jota on pidettävä institutionaalisesti heikompana osapuolena vakuutuksen – nimittäin vastuuvakuutuksen – antajaan nähden, voi vedota tähän erioikeuteen vakuutuksenantajaan, jolle korvausvaatimus on esitetty, nähden. Unionin tuomioistuimen mukaan tällaisia osapuolia eivät ole niin sosiaalivakuutuslaitokset kuin vakuutusalan elinkeinonharjoittajatkään niiden koosta riippumatta (unionin tuomioistuimen tuomio 17.9.2009, C-347/08; tuomio 31.1.2018, C-108/17; tuomio 20.5.2021, C-913/19 ja tuomio 21.10.2021, C-393/20). Myöskään unionin jäsenvaltio kansainvälisen oikeuden subjektina ei ole tällaisessa institutionaalisesti heikommassa asemassa, etenkin jos se – kuten kantaja käsiteltävässä asiassa – maksaa myös etuuksia, jotka vastaavat ominaislaatuunsa vuoksi sosiaaliturvaetuksia, ja myös valvoo alueellaan toimivia vakuutuksenantajia. Asiaa käsittelevä jaosto on joka tapauksessa muutoksenhakuasteena velvollinen esittämään SEUT 267 artiklan nojalla unionin tuomioistuimelle ennakkoratkaisumenettelyssä tulkintakysymyksen, jos se aikoo tältä osin poiketa OLG Koblenzin 15.10.2012 antamaan tuomioon (12 U 1528/11) perustuvasta oikeuskäytännöstä.

[– –] [kansallisia prosessioikeudellisia seikkoja]

II)

Asian käsittelyä on lykättävä ZPO:n 148 §:n nojalla, ja Euroopan unionin tuomioistuimelle on esitettävä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (jäljempänä SEUT) 267 artiklan ensimmäisen kohdan b alakohdan ja toisen kohdan nojalla päätösoosan 2 kohdassa muotoiltu ennakkoratkaisukysymys. Kantajan tekemä valitus voidaan nimittäin ottaa tutkittavaksi, ja sen perusteltavuus riippuu asetuksen N:o 1215/2012 11 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja 13 artiklan 2 kohdan tulkinnasta tai siitä, onko ensimmäisen asteen tuomioistuimella kansainvälinen toimivalta.

1. Kantajan Amtsgericht Münchenin tuomiosta [– –] tekemä valitus voidaan ottaa tutkittavaksi. [– –] [asiaa koskevia toteamuksia]
2. Valituksen perusteltavuus riippuu siitä, onko Amtsgericht München perustellusti katsonut, ettei sillä ole asetuksen N:o 1215/2012 11 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja 13 artiklan 2 kohdan nojalla kansainvälistä toimivaltaa.
 - 2.1 Asiaa koskevissa unionin säännöksissä säädetään tältä osin seuraavaa:
 - Asetuksen N:o 1215/2012 johdanto-osan perustelukappaleet:

”(15) Tuomioistuimen toimivaltaa koskevien sääntöjen ennustettavuuden olisi oltava hyvä, ja niiden olisi perustuttava periaatteeseen, jonka mukaan toimivaltainen tuomioistuin määräytyy pääsääntöisesti vastaajan kotipaikan perusteella. Vastaajan kotipaikan tuomioistuimen olisi aina oltava toimivaltainen, lukuun ottamatta joitakin tarkoin rajattuja tapauksia, joissa riita-asian kohteen tai osapuolten sopimusvapauden vuoksi jokin muu liittymäperuste on oikeutettu. Oikeushenkilöiden kotipaikka olisi määriteltävä itsenäisesti yhteisten sääntöjen avoimuuden lisäämiseksi ja toimivaltaristiriitojen välttämiseksi.

--

(18) Vakuutus-, kuluttaja- ja työsopimusten osalta heikompaa osapuolta olisi suojeltava tuomioistuimen toimivaltaa koskevilla säännöillä, jotka ovat hänen etujensa kannalta yleisiä sääntöjä suotuisimmat.”

- Asetuksen N:o 1215/2012 11 artikla:

”1. Kanne sellaista vakuutusenantajaa vastaan, jolla on kotipaikka jäsenvaltiossa, voidaan nostaa

- a) sen jäsenvaltion tuomioistuimissa, jossa hänellä on kotipaikka;
- b) muussa jäsenvaltiossa vakuutusnottajan, vakuutetun tai edunsaajan nostamien kanteiden osalta sen paikkakunnan tuomioistuimissa, jossa kantajalla on kotipaikka; tai
- c) jos on kysymys rinnakkaisvakuutuksen antajasta, sen jäsenvaltion tuomioistuimissa, jossa kanne on nostettu johtavaa vakuutusenantajaa vastaan.

2. Vakuutusenantajalla, jolla ei ole kotipaikkaa jäsenvaltiossa mutta jolla on jossakin jäsenvaltiossa sivuliike, agentuuri tai muu toimipaikka, katsotaan sivuliikkeen, agentuurin tai muun toimipaikan toimintaan liittyvissä riita-asioissa olevan kotipaikka kyseisessä jäsenvaltiossa.”

- Asetuksen N:o 1215/2012 13 artikla:

”1. Vastuuvakuutusta koskevassa asiassa kanne vakuutusenantajaa vastaan voidaan nostaa myös siinä tuomioistuimessa, jossa vahingon kärsinyt on nostanut kanteen vakuutettua vastaan, jos tämä on tuomioistuimen lain mukaan sallittua.

2. Vahingon kärsineen suoraan vakuutuksenantajaa vastaan nostamaan kanteeseen sovelletaan 10, 11 ja 12 artiklan säännöksiä, jos tällainen suora kanne on sallittu.

– –”

2.2 Asetuksen N:o 1215/2012 13 artiklan 2 kohdan mukaan vahingon kärsinyt, jolla on oikeus vaatia korvausta suoraan vakuutuksenantajalta, voi nostaa kanteen kyseisen asetuksen 10–12 artiklan nojalla toimivaltaisessa tuomioistuimessa. Asetuksen N:o 1215/2012 11 artiklan 1 kohdan b alakohdassa puolestaan annetaan mahdollisuus nostaa kanne sen paikkakunnan tuomioistuimissa, jossa vakuutetulla on kotipaikka ja – saman asetuksen 13 artiklan 2 kohtaan sisältyvän viittauksen myötä – jossa vahingon kärsineellä on kotipaikka.

Kantaja esittää – tämä on riidatonta asianosaisten välillä – korvausvaatimuksen suoraan vastaajaa vastaan onnettomuuden vastapuolen ajoneuvon vastuuvakuutuksen antajana sopimukseen perustumattomiin velvoitteisiin sovellettavasta laista 11.7.2007 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 864/2007 (Rooma II) (jäljempänä Rooma II -asetus) 18 artiklan 1 kohdan, luettuna yhdessä moottoriajoneuvojen käyttämiseen liittyvästä vahingonkorvausvastuusta ja liikennevakuutuksesta annetun Espanjan lain (Ley sobre responsabilidad civil y seguro en la circulación de vehículos a motor) 7.1 §:n 2 momentin sekä 1.1 ja 143 §:n kanssa, sille siirtyneiden oikeuksien perusteella Rooma II -asetuksen 19 artiklan, luettuna yhdessä BGB:n 76 §:n kanssa, nojalla. Kantaja on nimittäin – tämäkin on riidatonta – onnettomuudessa loukkaantuneen virkamiehen työnantaja, ja se on – samoin riidatonta – maksanut hänelle edelleen palkkaa onnettomuudesta johtuneelta työstäpoissaoloajalta yhteensä 1 432,77 euroa.

2.3 Ratkaisevaa on nyt se, voiko myös kantaja, joka on nostanut kanteen sille suoraan lain nojalla siirtyneiden onnettomuudessa loukkaantuneen virkamiehen oikeuksien perusteella, vedota asetuksen N:o 1215/2012 11 artiklan 1 kohdan b alakohtaan ja 13 artiklan 2 kohtaan.

Tuomioistuimen toimivaltaa koskevien sääntöjen osalta asetuksessa N:o 1215/2012 – kuten myös sitä edeltäneessä 22.12.2000 annetussa asetuksessa (EY) N:o 44/2001 – esitetään seuraavat perustavat näkökohdat: Asetuksen N:o 1215/2012 johdanto-osan 15 perustelukappaleen mukaan tuomioistuimen toimivaltaa koskevien sääntöjen ennustettavuuden olisi oltava hyvä, ja niiden olisi perustuttava periaatteeseen, jonka mukaan toimivaltainen tuomioistuin määräytyy pääsääntöisesti vastaajan kotipaikan perusteella. Sen johdanto-osan 18 perustelukappaleen mukaan vakuutus-, kuluttaja- ja työsopimusten osalta heikompa osapuolta olisi suojeltava tuomioistuimen toimivaltaa koskevilla säännöillä, jotka ovat hänen etujensa kannalta yleisiä sääntöjä suotuisimmat.

- 2.4 Sikäli kuin on havaittavissa, unionin tuomioistuin on kehittänyt tältä osin jo keskeisiä periaatteita 17.9.2009 antamassaan tuomiossa C-347/08, 20.7.2017 antamassaan tuomiossa C-340/16 ja 31.1.2018 antamassaan tuomiossa C-106/17 ottaakseen huomioon yhtäältä asetuksen N:o 1215/2012 10–13 artiklassa (tai asetuksen N:o 44/2001 samansisältöisissä säännöksissä) tavoitellun heikomman osapuolen suojelun ja toisaalta toimivaltaisen tuomioistuimen tarvittavan ennakoitavuuden:

Siten kaikki ne, jotka toimivat itse ammattimaisesti vakuutuslalla joko vakuutuksenantajana, lakisääteisenä sosiaalivakuutuslaitoksena (tuomio 17.9.2009, C-347/08) tai ammatillisena, jolle oikeudet ovat siirtyneet (tuomio 31.1.2018, C-106/17), eivät tarvitse suojaa eivätkä siten saa asetuksen N:o 1215/2012 10 artiklassa ja sitä seuraavissa artikloissa annettavaa forum actoriksen mukaista suojaa riippumatta siitä, käyttävätkö ne vastaavaa markkinavoimaa tai taloudellista voimaa kuin vastaajana oleva vakuutuksenantaja.

Sitä vastoin kaikkia niitä, jotka eivät toimi ammattimaisesti vakuutuslalla vaan jotka nostavat kanteen vahingon kärsineeltä esimerkiksi perinnön tai palkanmaksun jatkumisen perusteella niille siirtyneiden oikeuksien perusteella, on puolestaan pidettävä asetuksen N:o 1215/2012 13 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuna vahingon kärsineinä, ja niihin sovelletaan asetuksen N:o 1215/2012 10 artiklan ja sitä seuraavien artiklojen mukaista forum actorisia. Tämäkin pätee ilman, että yksilöllistä suojan tarvetta olisi tarpeen tutkia konkreettisesti yksittäistapauksessa. Unionin tuomioistuin on todennut tästä (tuomio 20.7.2017, C-340/16, 34 kohta ja sitä seuraavat kohdat) seuraavaa:

”Lisäksi – kuten ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on ennakkoratkaisupyynnössään todennut – sen tapauskohtainen arviointi, voidaanko palkkaa edelleen maksavaa työnantajaa pitää heikompana osapuolena, jotta se voi kuulua asetuksen N:o 44/2001 11 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun vahingonkärsineen käsitteen alaan, johtaisi oikeudellisen epävarmuuden vaaraan ja olisi vastoin kyseisen asetuksen johdanto-osan 11 perustelukappaleessa ilmaistua mainitun asetuksen tavoitetta, jonka mukaan tuomioistuimen toimivaltaa koskevien sääntöjen ennustettavuuden on oltava hyvä.

Näin ollen on katsottava, että asetuksen N:o 44/2001 11 artiklan 2 kohdan nojalla työnantajat, jolle niiden työntekijöiden oikeudet korvauksiin ovat siirtyneet, voivat vahinkoa kärsineinä henkilöinä koostaan ja oikeudellisesta muodostaan riippumatta vedota kyseisen asetuksen 8–10 artiklassa säädettyihin erityisiin tuomioistuimen toimivaltaa koskeviin sääntöihin.

Työnantajaa, jolle sen työntekijän oikeudet ovat siirtyneet sillä perusteella, että työnantaja on maksanut työntekijälle palkkaa

työkyvyttömyysajanjakson ajan, ja joka ainoastaan tässä ominaisuudessa nostaa kanteen työntekijälle aiheutuneen vahingon johdosta, voidaan siis pitää heikommassa asemassa olevana kuin vakuutuksenantajaa, jota vastaan työnantaja kanteen nostaa, ja näin ollen työnantajaan on sovellettava mahdollisuutta nostaa kyseinen kanne sen jäsenvaltion tuomioistuimissa, johon se on sijoittautunut.

Tästä seuraa, että työnantaja, jolle liikenneonnettomuuteen joutuneen työntekijän, jolle työnantaja on edelleen maksanut palkkaa, oikeudet ovat siirtyneet, voi 'vahingonkärsineenä' nostaa kanteen mainitussa onnettomuudessa mukana olleen ajoneuvon vakuutuksenantajaa vastaan sen jäsenvaltion tuomioistuimissa, johon se on sijoittautunut, silloin, kun suora kanne on mahdollinen.

--

Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että asetuksen N:o 44/2001 9 artiklan 1 kohdan b alakohtaa, luettuna yhdessä sen 11 artiklan 2 kohdan kanssa, on tulkittava siten, että ensimmäiseen jäsenvaltioon sijoittautunut työnantaja, joka on maksanut edelleen palkkaa liikenneonnettomuuden johdosta pois työstä olleelle työntekijälleen ja jolle kyseisen työntekijän oikeudet suhteessa mainitussa onnettomuudessa mukana olleen ajoneuvon korvausvastuun varalta vakuuttaneeseen yhtiöön, joka on sijoittautunut toiseen jäsenvaltioon, ovat siirtyneet, voi viimeksi mainitussa säännöksessä tarkoitettuna 'vahingonkärsineenä' nostaa kanteen mainittua vakuutusyhtiötä vastaan ensimmäisen jäsenvaltion tuomioistuimissa silloin, kun suora kanne on mahdollinen."

Koska poikkeukset tuomioistuimen toimivaltaa koskevasta periaatteesta, jonka mukaan toimivaltaisista ovat sen paikkakunnan tuomioistuimet, jossa vastaajalla on kotipaikka, ovat kuitenkin poikkeuksellisia ja niitä on tulkittava suppeasti, niitä ei voida soveltaa henkilöihin, joilla ei ole tällaista suojelun tarvetta (unionin tuomioistuimen tuomio 31.1.2018, C-106/17, 41 kohta ja tuomio 20.5.2021, C-913/19, 39 kohta). Vaikka asetuksen N:o 1215/2012 10 artiklaa ja sitä seuraavia artikloja sovellettaessa ei tavallisesti tarvitse tarkastella ja arvioida yksittäistapauksessa rakenteellista heikompaa asemaa tai suojelun tarvetta, kyseisissä säännöksissä tarkoitettua epätasapainoa ei yleensä ole silloin, kun kanne ei koske vakuutuksenantajaa, johon nähden sekä vakuutetun että vahingon kärsineen katsotaan olevan heikommassa asemassa (unionin tuomioistuimen tuomio 9.12.2021, C-708/20, 33 kohta).

- 2.5 Siten asetuksen N:o 1215/2012 10 artiklan ja sitä seuraavien artiklojen yhteydessä on yhtäältä havaittavissa abstrakti ja yleistävä suojan tarpeen arviointi, jonka mukaan tietyissä tapausryhmissä – ja näiden ryhmien sisällä riippumatta konkreettisesta heikommasta asemasta tai suojan tarpeesta

vakuutuksenantajaan, jolle korvausvaatimus esitetään, nähden – suojan tarpeen on katsottava olevan olemassa (nimittäin silloin, kun oikeudet ovat siirtyneet suoraan lain nojalla perimyksen yhteydessä tai työnantajalle) tai sitä ei ole katsottava olevan olemassa (nimittäin sosiaalivakuutuslaitoksilla tai sellaisilla vakuutusaloilla ammattimaisesti toimivilla, joille oikeudet ovat siirtyneet). Toisaalta juuri tämä tapausryhmien muodostaminen viittaa kuitenkin siihen, että tyypittelyyn perustuvalla tarkastelutavalla voidaan ottaa riittävästi huomioon ennakoitavuuden edellytys, sellaisena kuin se muotoillaan asetuksen N:o 1215/2012 johdanto-osan 15 perustelukappaleessa, samalla kun jää riittävästi mahdollisuuksia säilyttää tämä poikkeuksen luonne.

OLG Koblenz on 15.10.2021 antamassaan tuomiossa (12 U 1528/11) näin ollen katsonut, ettei se ole asetuksen N:o 44/2001 9 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja 11 artiklan 2 kohdan säännösten – jotka vastaavat tältä osin asetuksen N:o 1215/2012 11 artiklan 1 kohdan b alakohtaa ja 13 artiklan 2 kohtaa – nojalla toimivaltainen ottamaan tutkittavaksi jäsenvaltion osavaltion nostamia kanteita, ja perustellut tätä sillä, että Saksan liittotasavallan osavaltio ei ole vastuuvakuutuksen antajaan nähden heikompi osapuoli tai oikeudellisesti vähemmän kokenut kuin vakuutuksenantaja ja että sen asema voidaan rinnastaa sosiaalivakuutuslaitoksen asemaan.

Unionin tuomioistuin on sitä vastoin edellä jo mainitussa tuomiossaan (20.7.2017, C-340/16) katsonut, että työnantajan jäsenvaltion tuomioistuimet ovat toimivaltaisia tutkimaan kanteita, jotka julkisoikeudellisen laitoksen, jonka tehtävänä on sairaalan hallinnointi, on nostanut työnantajana, jolle vahingonkäräsieneen oikeudet ovat siirtyneet suoraan lain nojalla, työntekijänsä palkanmaksun jatkumisen perusteella; mainitussa asiassa kantajana ollut julkisoikeudellinen laitos ei kuitenkaan ollut osavaltio eikä Euroopan unionin jäsenvaltio, ja juuri kansainvälisen oikeuden subjektiivista koskeva kriteeri vaikuttaa riittävän abstraktisesti todettavissa olevalta, jotta toimivallan osalta voidaan ottaa huomioon ennakoitavuuden edellytys.

3. Tätä taustaa vasten kantajan valituksen ratkaisemisen keskiössä on se, voidaanko asetuksen N:o 1215/2012 11 artiklan 1 kohdan b alakohtaa ja 13 artiklan 2 kohtaa niiden poikkeuksen luonteesta huolimatta tulkita siten, että myös Euroopan unionin jäsenvaltio itse työnantajana, joka on maksanut edelleen palkkaa liikenneonnettomuuden johdosta (tilapäisesti) pois työstä olleelle työntekijälleen ja jolle kyseisen työntekijän oikeudet suhteessa mainitussa onnettomuudessa mukana olleen ajoneuvon korvausvastuun varalta vakuuttaneeseen yhtiöön, joka on sijoittautunut toiseen jäsenvaltioon, ovat siirtyneet, voi mainitussa säännöksessä tarkoitettuna ”vahingonkäräsieneenä” nostaa kanteen vakuutusyhtiötä vastaan sen paikkakunnan tuomioistuimissa, jossa työstä poissa olleella virkamiehellä on kotipaikka, silloin, kun suora kanne on mahdollinen. Asianosaiset ovat siten eri mieltä asetuksen tulkinnasta, jolla on keskeinen merkitys valituksen ratkaisemisen kannalta.

Euroopan unionin tuomioistuimelle on näin ollen esitettävä SEUT 267 artiklan nojalla päätösoosan 2 kohdassa mainittu tulkintaa koskeva ennakkoratkaisukysymys.

[– –]

TYÖASIAKIRJA